

Мій дід умер, коли жита у полі
Вже наливали туго колоски.
Ще хоч би місяць!.. Але згас поволі,
Стискаючи судомно кулаки.

По краплі витікала його сила,
Смерть підійшла нечутно, крадькома.
Ніхто не знає, де його могила,
І навіть фотографії нема.

А ті, що на крові бенкетували,
Морили й катували без вини, —
Чи ми хоч поіменно їх назвали,
Чи розказали світу, хто вони?

Шугали над Україною, мов круки, —
Тепер до влади рвуться їхні внуки.
